

σκέψεις από τη χώρα του τίποτα
REFLEXIONES DESDE EL PAÍS DE LA NADA
REFLECTIONS FROM THE COUNTRY OF NOTHINGNESS

ελληνικές φυλακές
PRISIONES GRIEGAS
GREEK PRISONS

2012

CCF IMPRISONED MEMBERS
MIEMBROS PRESXS DE LA CCF
φυλακισμένα μέλη της σπφ

Σκέψεις από τη χώρα του τίποτα

Όταν κλείνει μια πόρτα πίσω σου ανοίγει μια άλλη μπροστά σου. Έτσι αισθανθήκαμε όταν άνοιξε η πόρτα της φυλακής κλείνοντας πίσω μας την πόρτα της εποχής που ήμασταν ελεύθεροι...

Ένας καινούργιος κόσμος εμφανίστηκε μπροστά μας. Ένας κόσμος στενός, τσιμεντένιος, που οι καλημέρες και οι καληνύχτες καταργούνται.

Η φυλακή είναι μια απόμερη σκιά στο διάφανο κάτεργο της δημοκρατίας. Εδώ ο χρόνος σταματάει να μετρά και οι μέρες σπρώχνουν η μία την άλλη αργά, μελαγχολικά, αδιάφορα, μηχανικά. Εδώ οι εποχές πεθαίνουν σ' ένα ημερολόγιο τοίχου και η νοσταλγία εκδικείται. Εκδικείται ξεθάβοντας μνήμες, συναισθήματα, αγαπημένα πρόσωπα, τοπία, σκέψεις που δεν πρόλαβαν να γίνουν πράξεις.

Όμως ο λύκος μέσα μας παραμένει ξάγρυπνος και πεινασμένος. Όλες αυτές τις μέρες, όλους αυτούς τους μήνες, όλα αυτά τα χρόνια τον ταΐζουμε με σκέψεις, με επιθυμίες, με ανησυχίες, με σχέδια, με οργή και καταπίνει κάγκελα, συρματοπλέγματα, κλειδαριές για να τρέξει ελεύθερος ξανά κάποια άγνωστη μέρα.

Μέχρι τότε στη φυλακή οι λύκοι της άρνησης περιφέρονται μοναχικοί μέσα σ' ένα πλήθος από σκιές που τους περιβάλλουν. Γιατί η πλειοψηφία των κρατουμένων αποτελούν θλιβερές σκιές ανθρώπων που η φυλακή γίνεται η μοναδική τους πατρίδα.

Όσοι κατοικούν έξω από τα τείχη, πρέπει να ξέρουν πως η φυλακή εκτός από τοίχους, κάγκελα, νούμερα, κλειδαριές και στολές είναι κτισμένη από σάρκα και οστά. Είναι ένα ζωντανό κτήνος που ζει μέσα στους ίδιους τους κρατούμενους. Μιλάει τη γλώσσα τους, μιμείται τις κινήσεις τους, αγαπάει τα ψέματά τους και το βράδυ τούς κλειδώνει. Δεν φοράει όμως στολή, ούτε κρατάει κλειδιά και κλομπ, γιατί οι ίδιοι οι κρατούμενοι είναι δεσμοφύλακες του εαυτού τους.

Εδώ λοιπόν, στη χώρα του τίποτα, τα ψεύτικα είδωλα γκρεμίζονται και οι μύθοι αποσύρονται

αφήνοντας πίσω τους μία ταπεινή και δειλή αλήθεια.

Πριν διαβούμε το κατώφλι της φυλακής, ήμασταν γοητευμένοι από το μαγνητισμό του κοινωνικού περιθωρίου και την παραβατική κοινωνιολογία της εικόνας του. Είχαμε τραφεί με τα παλιά φαντάσματα των μύθων που περιέγραφαν τον κόσμο της φυλακής ως τον μυστηριώδη τόπο που οι κάτοικοί του μπορούν να αποτελέσουν την εμπροσθοφυλακή της αναρχικής εξέγερσης. Ιδιαίτερα στην Ελλάδα αυτός ο καταραμένος μύθος της «επαναστατικότητας» των κρατουμένων είναι πολύ δημοφιλής.

Υπάρχει μία ολόκληρη αναρχική υποκουλτούρα που παράγει και πουλάει στον εαυτό της ένα ωραιοποιημένο και εξιδανικευμένο παραμύθι που μιλάει για την αξιοπρέπεια των κρατουμένων, για τον κώδικα τιμής τους, για την ανυπότακτη αγωνιστικότητά τους, για την απειθαρχία τους. Μία ρομαντική μυθοπλασία για δήθεν αγωνιστές κρατούμενους, κομμένη και ραμμένη στα μέτρα του αναρχικού φαντασιακού.

Όμως όλη αυτή η αναρχική υποκουλτούρα της αγιοποίησης των φυλακισμένων και της προβολής τους ως του νέου επαναστατικού υποκειμένου, έχει τραφεί και συντηρηθεί συνήθως από ανθρώπους που δεν είχαν ποτέ την ατυχία να συναναστραφούν με τους κύκλους των κρατουμένων για να διαπιστώσουν την παθητική σαπίλα τους. Γι' αυτόν το λόγο είναι ένα φαντασιακό προϊόν πλασαρισμένο με έξυπνα τσιτάτα και αοριστολογίες που περιστρέφονται γύρω από τη μυθοπλασία του «ένστικτου της εξέγερσης» των κρατουμένων. Έτσι πλάθονται και πλαστογραφούνται ιστορίες γύρω από τη φυλακή και την κοινωνία της που ταιριάζουν στις «ηθικές» αντιλήψεις του παραδοσιακού αναρχικού χώρου.

Για παράδειγμα πίσω από τις όμορφες φωτιές των εξεγέρσεων στις φυλακές, αποκρύβεται η εμετική νοοτροπία των κρατουμένων. Αυτό που συχνά λείπει από την επιλεκτική ιστοριογραφία των «αγώνων στις φυλακές» είναι πως ακόμα και στις εξεγέρσεις η πλειοψηφία των κρατουμένων, αντί να αναζητήσουν τρόπους απόδρασης, το μόνο που επιθυμεί είναι να διαρρήξει το φαρμακείο της φυλακής για να μαστουρώσει με τα ψυχοφάρμακα, ενώ δεν λείπουν και τα «ξεκαθαρίσματα λογαριασμών» για την πρέζα

και χρωστούμενα λεφτά. Παράλληλα η κοινωνία των φυλακισμένων είναι κτισμένη πάνω στα ίδια είδωλα της κοινωνίας των νομικά «ελεύθερων». Ιεραρχία, ρατσισμός, ρουφιανιά, θρησκευτικότητα, υποκρισία, δουλικότητα... Είναι ο καθρέφτης της κοινωνίας σε σμίκρυνση. Γι' αυτό όλα εδώ μέσα είναι συμπιεσμένα. Εδώ τίποτα και κανείς δεν κρύβεται. Οι ρουφιάνοι κυκλοφορούν ανενόχλητοι, οι κρατούμενοι αυτοταπεινώνονται για να κερδίσουν την εύνοια των ισχυρών, η φιλία και η αξιοπρέπεια ξεπουλιούνται για λίγη πρέζα, η βία απέναντι στους συγκρατούμενους γίνεται μέσον επίδειξης δύναμης, το ψέμα και η δειλία θριαμβεύουν στον δήθεν «σκληρό» κόσμο των φυλακών, ενώ η θέληση για ζωή έχει ανασταλεί επ' αόριστον.

Αυτή είναι η αμετακίνητη πραγματικότητα των ελληνικών φυλακών. Δεν υπάρχει χώρος ούτε για λύπηση, ούτε για αλληλεγγύη. Δεν νιώθουμε λύπηση γι' αυτούς που ξεπούλησαν τον εαυτό τους και έγιναν αξιολύπητοι, ούτε δείχνουμε αλληλεγγύη σε όσους δέχονται παθητικά την αιχμαλωσία των αλυσίδων τους.

Δυστυχώς όμως αρκετοί αναρχικοί πάσχουν από μία ιδεολογική ακαμψία και πιστεύουν στη μεταφυσική «επαναστατικότητα» των κρατουμένων. Ίσως είναι ένας τρόπος να απαντήσουν στον ακραίο εργατισμό των κομμουνιστών τοποθετώντας στο βάθρο του επαναστατικού υποκειμένου τους φυλακισμένους και το λούμπεν προλεταριάτο... Όμως η μεταφυσική δεν έχει καμία σχέση με τους αναρχικούς της πράξης. Ποτέ δεν μας άρεσαν αυτές οι «ιερές προσευχές» που προσμένουν την αφύπνιση των «άλλων».

Μία από τις μεγαλύτερες μορφές βίας ενάντια στην ατομική ελευθερία είναι αυτή η δογματική βεβαιότητα των ταξικών υποκειμένων. Αναζητώντας συμμαχίες με άλλα κοινωνικά κομμάτια είναι σαν να αναγνωρίζουμε τις κοινωνικές ταυτότητες που μοιράζει η εξουσία. Κάθε κοινωνική τάξη, απ' τους μετανάστες ως το λούμπεν προλεταριάτο, αναγνωρίζεται ως τέτοια μέσα από την κατάταξή της στην εξουσιαστική πραγματικότητα.

Αν θέλουμε να αρνηθούμε όλες τις κοινωνικές τάξεις πρέπει να καταργήσουμε τα ιδεολογικά αυτονόητα των κοινωνικών συμμαχιών, να αρνηθούμε τη μαζική κοινωνική δομή και να τοποθετήσουμε στο κέντρο της ανταρσίας μας το άτομο και τη μοναδικότητά μας. Είμαστε

αυτό που είναι οι επιλογές μας. Γι' αυτό αντιπαθούμε όλες τις προτάσεις που ξεκινούν με την ορθόδοξη βεβαιότητα της μαζικής κοινωνικής ταυτότητας: «Εμείς οι κρατούμενοι...», «Εμείς οι προλετάριοι...».

Οι κρατούμενοι είναι οι απόκληροι της κοινωνίας. Είναι το κοινωνικό περιθώριο. Όχι όμως ένα περιθώριο που θέλει να επιτεθεί στο κέντρο του συστήματος, αλλά ένα περιθώριο που επιθυμεί, ζηλεύει και φθονεί το κέντρο του κόσμου και τις κυρίαρχες αξίες του. Ο εύκολος και γρήγορος πλουτισμός, η θρησκεία του χρήματος εξακολουθούν να παραμένουν οι αξίες της κοινωνίας των κρατουμένων.

Με λίγα λόγια οι κρατούμενοι δεν αρνήθηκαν την κυρίαρχη κοινωνία, αντίθετα αυτή δεν τους αποδέχεται. Άλλο να είσαι αρνητής κι άλλο μη αποδεκτός. Άλλο είναι το μαχητικό περιθώριο της αναρχικής παρανομίας και επίθεσης και άλλο το παθητικό περιθώριο του λούμπεν προλεταριάτου και της αυτολύπησης. Οι αναρχικοί της πράξης επιλέγουμε να είμαστε αυτοεξόριστοι του κυρίαρχου πολιτισμού και τον πολεμάμε ενώ οι περισσότεροι «ποινικοί» είναι εξόριστοι χωρίς να έχουν απορρίψει οι ίδιοι το κυρίαρχο υπάρχον. Αντί όμως να μετατρέψουν την οργή της εξορίας τους σε επίθεση, την εκφράζουν ως απωθημένο και αυτοκαταστροφικό σύνδρομο... Γι' αυτό πιστεύουμε ότι το λούμπεν προλεταριάτο δημιουργεί μόνο του τους νεκροθάφτες του. Είναι ένας όχλος που δεν κατορθώνει να ξεπεράσει την ηθική και κοινωνική απαξίωση που του έχουν αποδώσει και ως απάντηση την αναπαράγει εσωτερικά στρέφοντάς την σαν μαχαίρι ενάντια στον εαυτό του, μέσα από τη χρήση ναρκωτικών, τους αυτοτραυματισμούς στη φυλακή, την πίστη στην θρησκεία, την αυτολύπηση. Έτσι ενσαρκώνει την κοινή ιδέα της «εγκληματικότητας» που κατασκεύασε η αστική τάξη και γίνεται «άξιος» εκφραστής της, με τη μορφή του πρεζάκια, του τσαντάκια, του «κακοποιού».

Η πλειοψηφία των κρατουμένων είναι ένα συνονθύλευμα ενστίκτων δίχως καμία συνείδηση. Γι' αυτό είναι ο χειρότερος από όλους τους πιθανούς συμμαχούς. Είναι ένας συρφετός που εύκολα εξαγοράζεται κι ακόμα πιο εύκολα αυτοκαταστρέφεται από τις ναρκωτικές εξαρτήσεις του. Οι κρατούμενοι είναι τα απορρίμματα αυτής της κοινωνίας. Δεν είναι η άρνηση της κοινωνίας, είναι ένα χαλασμένο προϊόν της.

Ο μόνος αντιπερισπασμός που επιβιώνει στον βούρκο της φυλακής είναι κάποιες ελάχιστες μειοψηφίες ατομικότητων που αρνούνται να αποτελούν μια αναμενόμενη στατιστική. Στο παρελθόν τέτοιες μειοψηφίες δημιούργησαν καταστάσεις εσωτερικής ανταρσίας στις φυλακές της Ισπανίας (Coordinadora de Presos Españoles en Lucha, COPEL) της Ιταλίας (Nuclei Armati Proletari, NAP) και όχι μόνο.

Η οργή και ο πόνος αυτών των κρατουμένων έγιναν η βενζίνη της εκδίκησης και της βιωματικής συνείδησης. Το μίσος τους για το σύστημα έγινε πράξη και η ύπαρξή τους έγινε πόλεμος ενάντια στην τυραννία των δεσμοφυλάκων και των φυλακών εκείνης της εποχής, μέσα από αποδράσεις, ένοπλες επιθέσεις και εκρήξεις (NAP) και ριζοσπαστική συνειδητοποίηση. Είναι αυτές οι φωτεινές εξαιρέσεις που επιβεβαιώνουν τον θλιβερό κανόνα της παθητικότητας των κρατουμένων.

Κλείνοντας αυτό το κείμενο γνωρίζουμε πως θα δημιουργηθούν πολλές ενστάσεις και διαφωνίες. Είναι ανακλαστικό κάθε κατεψυγμένης ιδεολογίας που αρνείται να δει το γκρέμισμα των μύθων της. Στην Ελλάδα εδώ και χρόνια υπάρχει μία θολή κρίση στους κύκλους των αναρχικών που γοητεύεται από την ιδέα της πολιτικής συμπάθειας προς τους κρατούμενους. Ακόμα κι εμείς οι ίδιοι θεωρούσαμε πως μέσα στους παραβατικούς κύκλους μπορούσαν να ανιχνευτούν τα πρώτα ένστικτα της ανυποταξίας και της εξέγερσης. Δυστυχώς όμως οι μύθοι είναι πιο όμορφοι από την αλήθεια. Όσοι έχουν συναναστραφεί με τους κύκλους των «ποινικών» σίγουρα καταλαβαίνουν τι εννοούμε.

Αυτό όμως που έχει αξία για έναν αναρχικό της πράξης είναι να γκρεμίζει τους μύθους και να πορεύεται με την διαρκή αμφισβήτηση στην σκέψη και στην πράξη. Ας δοκιμάσει ο καθένας τα δικά του βιώματα, οπλίζοντας τις δικές του επιθυμίες. Το μόνο σίγουρο είναι πως η φυλακή αποτελεί έναν καταραμένο τόπο όπου η κοινωνία αποθηκεύει εδώ μέσα ό,τι φοβάται κι ό,τι δεν θέλει να δει. Η φυλακή είναι ένα σύγχρονο πορτραίτο του Ντόριαν Γκρέυ. Τόσο άσχημο όσο και οι αλήθειες του κυρίαρχου πολιτισμού. Τίποτα όμορφο δεν επιβιώνει εδώ μέσα πέρα από μία σκέψη. Η σκέψη της απόδρασης και του γκρεμίσματος κάθε φυλακής.

Μόνο πάνω στα χαλάσματα της κοινωνίας των φυλακών μπορεί να ανθίσει το μαύρο ρόδο της άρνησης.

Έτσι για ένα πράγμα είμαστε σίγουροι. Ανάμεσα στους κρατούμενους έχουμε συναντήσει συμπεριφορές και νοοτροπίες που είναι εχθρικές για τις αξίες μας. Έχουμε συναντήσει αρκετά άτομα που μας χωρίζει ένας ωκεανός αντιλήψεων και αξιοπρέπειας. Υπάρχουν κρατούμενοι, και δεν είναι λίγοι, που δεν θα τους δείχναμε κανένα έλεος για τις βρωμιές που έχουν διαπράξει. Όμως δεν υπάρχει ούτε ένας άνθρωπος, ούτε καν ο χειρότερος εχθρός μας για να δικαιολογεί την ύπαρξη των φυλακών. Απεχθανόμαστε τις ψευτοευγένειες του ανθρωπισμού. Όμως οι φυλακές είναι ένα διαρκές βασανιστήριο, μία ψυχομηχανή που τρέφεται με μνήμες, συναισθήματα, σάρκες, οστά. Και για όσους βιαστούν να αναρωτηθούν «τι θα κάνουμε με τους βιαστές, τους νταβατζήδες κι όλα τα συναφή σκουπίδια...» η απάντηση είναι απλή. Το ερώτημα δεν είναι αν «αξίζει» σ' αυτά τα καθάρματα η φυλακή, αλλά αν ταιριάζει σε μας να αποδεχόμαστε την ύπαρξη των φυλακών. Άλλωστε πάντα υπάρχει η υπέροχη βία της αυτοδικίας. Γι' αυτό ο καθένας πρέπει να σκεφτεί αν θέλει να είναι κτίστης μιας κοινωνίας που τα μνημεία της είναι οι φυλακές και τα δικαστήριά της ή καταστροφέας και σπορέας μιας θύελλας που γκρεμίζει κάθε αιχμαλωσία απελευθερώνοντας σκέψεις, συναισθήματα, πράξεις... Για την διαρκή αναρχική εξέγερση...

Φυλακές Κορυδαλλού, Οκτώβρης 2012
Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς, πρώτης περιόδου,
Θεόφιλος Μαυρόπουλος
ΑΑΟ-ΔΕΜ

μεταφράστηκε και διακινήθηκε από το
Contrainfo.espinet σε περιοδεία αλληλεγγύης
στην Ευρώπη (Απριλίου-Μάης 2013)

FAL - RI

ANARQUIA
DESTABILIZZAZIONE

AZZIONE
DIRETTA

INSURRE

SEGNARE

Reflexiones desde el país de la nada

Cuando una puerta se cierra a tu paso, otra se abre ante ti. Así nos sentimos cuando se abrió la puerta de la cárcel, cerrando a nuestro paso la puerta de la era en que éramos libres...

Un mundo nuevo apareció ante nosotrxs. Un mundo estrecho, de hormigón, donde los buenos días y las buenas noches se abolen.

La cárcel es una sombra aparte en la radiante mazmorra de la democracia. Aquí el tiempo deja de contar y los días se empujan los unos a los otros lentamente, con melancolía, con indiferencia, mecánicamente. Aquí, las estaciones del año mueren en un calendario colgado en la pared y la nostalgia se venga. Se venga desterrando recuerdos, emociones, personas queridas, paisajes, pensamientos que no lograron materializarse en actos.

Pero el lobo que hay dentro de nosotrxs permanece despierto y hambriento. Todos estos días, todos estos meses, todos estos años lo alimentamos con pensamientos, deseos, inquietudes, planes, rabia, y él se traga las rejas, los alambres de púas, las cerraduras, para volver a correr libre algún desconocido día.

Hasta entonces, en la cárcel, lxs lobxs de la negación se mueven en soledad dentro de una multitud de sombras a su alrededor. Porque la mayoría de lxs presxs son sombras míseras de humanxs, para quienes la prisión se acaba convirtiendo en su única patria.

Lxs que viven fuera de los muros, deben tener en cuenta que la cárcel, aparte de muros, rejas, números, cerraduras y uniformes, se construye con carne y huesos. Es una bestia viva que habita dentro de lxs propixs presxs. Habla su lengua, imita sus gestos, ama sus mentiras y, por la noche, lxs encierra. No lleva uniforme, ni lleva llaves y porras, porque lxs presxs son sus propixs carcelerxs

Aquí, pues, en el país de la nada, los ídolos falsos se derrumban y los mitos desaparecen dejando atrás una verdad baja y cobarde.

Antes de cruzar el umbral de la cárcel, nos seducían el magnetismo del margen social y la sociología delictiva de su imagen. Nos habíamos nutrido con los viejos fantasmas de los mitos que describían el mundo de la cárcel como ese lugar misterioso, donde sus habitantes pueden ser la vanguardia de la insurrección anarquista. Especialmente en Grecia, este maldito mito de la “revolucionaridad” de lxs presxs es muy popular.

Existe toda una subcultura anarquista que produce y se vende a sí misma un cuento embellecido e idealizado que habla de la dignidad de lxs presxs, de su código de honor, de su combatividad insumisa, de su insubordinación. Una ficción romantizada por supuestxs presxs combativxs, cortada y pegada a la medida del imaginario anarquista.

Pero toda esta subcultura anarquista de santificación de lxs presxs y su proyección como el nuevo sujeto revolucionario, la han nutrido y sostenido principalmente personas que nunca tuvieron la mala suerte de relacionarse con los círculos de lxs presxs para poder confirmar su pasiva podredumbre. Por eso, se genera este producto imaginario, vendido con frases hechas y palabras vagas que se centran en la ficción del “instinto de la revuelta” de lxs presxs. Así es como se moldean y plagian las historias sobre la cárcel y su sociedad, que se alinean con las creencias “éticas” del espacio anarquista tradicional.

Por ejemplo, tras los bellos fuegos de los motines en las prisiones, se esconde la asquerosa mentalidad de lxs presxs. Lo que falta a menudo en la historiografía ecléctica de las “luchas en las cárceles” es que incluso durante los motines, la mayoría de lxs presxs, en vez de buscar la forma de fugarse, busca meramente saquear la farmacia de la prisión para colocarse con los psicofármacos, mientras no faltan tampoco los “ajustes de cuentas” por el caballo y las deudas económicas. En paralelo, la sociedad de lxs presxs se basa

en los mismos ídolos de la sociedad de lxs legalmente “libres”: jerarquía, racismo, delación, religiosidad, hipocresía, servidumbre... Es el espejo de la sociedad a pequeña escala. Por eso, todo aquí dentro está comprimido. Aquí no se esconde nadie ni nada. Lxs chivatxs circulan sin problemas, lxs presxs se autohumillan para ganarse el favor de lxs poderosxs, la amistad y la dignidad se venden por un buco, la violencia contra lxs demás presxs se transforma en una muestra de Poder, la mentira y la cobardía triunfan en el supuestamente “duro” mundo de la prisión, mientras que la voluntad por la vida se ha pospuesto indefinidamente.

Esta es la inmutable realidad de las prisiones griegas. No hay espacio ni para pena, ni para solidaridad. No sentimos pena por aquellxs que vendieron su pellejo y se tornaron patéticxs, ni mostramos solidaridad con aquellxs que aceptan pasivamente el cautiverio de sus cadenas.

Desafortunadamente, muchxs anarquistas padecen de una rigidez ideológica y creen en la “revolucionaridad” metafísica de lxs presxs. Tal vez sea una manera de responder al obrerismo extremo de lxs comunistas, poniendo en el lugar del sujeto revolucionario a lxs presxs y a lxs lumpen-proletarixs... Pero la metafísica no tiene nada que ver con lxs anarquistas de praxis. No nos gustaron nunca estas “oraciones sagradas” que esperan el despertar de lxs “otrxs”.

Una de las mayores formas de violencia contra la libertad individual es la certeza dogmática de lxs sujetos de clase. Buscando aliarnos con otros sectores sociales es como si reconociéramos las identidades sociales del Poder. Cada clase social, desde lxs migrantes hasta lxs lumpen-proletarixs, se reconoce como tal, a través de su catalogación en la realidad autoritaria.

Si queremos negar todas las clases sociales, debemos abolir las obviedades ideológicas de las alianzas sociales, rechazar la estructura social masiva y colocar en el centro de nuestra rebelión el individuo y nuestra unicidad. Somos lo que son nuestras elecciones. Por eso,

detestamos todas las propuestas que comienzan con la certeza ortodoxa de la identidad social masiva: “Nosotrxs lxs presxs...”, “Nosotrxs lxs proletarixs...”.

Lxs presxs son lxs parias de la sociedad. Están al margen de la sociedad. Pero no en un margen que quiere atacar el centro del sistema, sino un margen que desea, envidia y siente celos por el centro del mundo y sus valores dominantes. La riqueza fácil y rápida, la religión del dinero siguen siendo los valores de la sociedad de lxs presxs.

En pocas palabras, lxs presxs no negaron la sociedad dominante, sino al contrario es ella la que no los acepta. Una cosa es ser negador/a y otra cosa no ser aceptadx. Una cosa es el margen combativo de la ilegalidad y ofensiva anarquista y otra, el margen pasivo del lumpen proletario y la autoconmiseración. Lxs anarquistas de praxis optamos por autoexiliarnos de la civilización dominante y luchar en su contra, mientras que la mayoría de lxs presxs “penales” son exiladxs sin haber negado ellxs mismxs el existente dominante. Pero, en vez de transformar la rabia de su exilio en ataque, la expresan como complejo y síndrome de autodestrucción...

Por eso, creemos que lxs lumpen proletarixs producen por sí mismos sus sepulturerrxs. Es una muchedumbre que no consigue superar el desprecio ético y social que le han dado y, como respuesta, lo reproduce internamente, girándolo como un cuchillo contra sí mismo, a través del uso de drogas, las autolesiones en la cárcel, la fe en la religión, la autocompasión. Así, encarna la idea común de la “criminalidad” que construyó la burguesía, convirtiéndose en su “valiente” representante, en la forma del/de la drogadictx, del/de la carterista, del/de la “delincuente”.

La mayoría de lxs presxs es una mezcla de instintos sin ninguna conciencia. Por eso, conforman el peor de todxs lxs posibles aliadxs. Es una carroña que se compra fácilmente y aún con más facilidad se autodestruye por sus dependencias narcóticas. Lxs presxs son los residuos de esta sociedad. No son la negación de la sociedad, sino uno de sus productos rotos.

La única desviación que sobrevive en el fango de la cárcel son algunas minorías mínimas de individualidades que se niegan a ser una estadística esperada. En el pasado, tales minorías crearon situaciones de rebelión interna en las cárceles del Estado español (Coordinadora de Presos Españoles en Lucha, COPEL), de Italia (Núcleos Armados Proletarios, NAP), y en más lugares.

La rabia y el dolor de estxs presxs se convirtieron en la gasolina de la venganza y la conciencia biomática. Su odio por el sistema, se convirtió en praxis y su existencia, en guerra contra la tiranía de lxs carcelerxs y las cárceles de aquellos tiempos, a través de fugas, ataques armados y explosiones (NAP) y conciencia radical. Son estas excepciones brillantes las que confirman la triste regla de la pasividad de lxs presxs.

Cerrando este texto, sabemos que se producirán muchas objeciones y desacuerdos. Es la reflexión de cada ideología congelada que se niega a ver el derrumbamiento de sus mitos. Desde hace años, en Grecia, existe una consideración confusa en los círculos anarquistas, seducidos por la idea de la simpatía política hacia lxs presxs. Hasta nosotrxs mismxs considerábamos que dentro de los círculos de delincuentes se podrían detectar los primeros instintos de insubordinación y revuelta. Desafortunadamente, los mitos son más lindos que la verdad. Lxs que se han relacionado con los círculos de los “penales” seguro que entienden lo que decimos.

Pero lo que tiene importancia para un/a anarquista de praxis es demoler los mitos y seguir caminando con la polémica constante en el pensamiento y la acción. Que cada unx pruebe sus propias experiencias, armando sus propios deseos. La única cosa cierta es que la cárcel es un maldito lugar donde la sociedad almacena lo que le da miedo y lo que no quiere ver. La cárcel es un retrato actual de Dorian Gray. Tan feo como las verdades de la civilización dominante. Nada bello sobrevive aquí dentro, aparte de un solo pensamiento: el de la fuga y la demolición de cada cárcel.

Sólo sobre las ruinas de la sociedad carcelaria puede florecer la rosa negra de la negación.

Así, de una cosa estamos segurxs. Entre lxs presxs hemos encontrado comportamientos y actitudes hostiles a nuestros valores. Hemos encontrado bastantes personas de quienes nos separa un océano de percepciones y dignidad. Hay también presxs, que no son pocxs, a lxs que no les mostraremos misericordia alguna por las porquerías que han cometido. Aun así, no hay ni una persona, ni siquiera nuestrx peor enemigx, que justifique la existencia de las cárceles. Condenamos las pseudonoblezas de la humanidad. Las prisiones son un conjunto de torturas, una psicomáquina que se alimenta de recuerdos, emociones, carne, huesos. Y para esos que se apresuran a preguntar: “¿qué hacemos con lxs violadorxs, lxs proxenetas y toda la basura de ese tipo...?”, la respuesta es simple. La pregunta no es si “merecen” estxs cabronxs ir a la cárcel, sino si podemos nosotrxs aceptar la existencia de las prisiones. Además, siempre existe la gran violencia de la auto-justicia. Por eso, cada unx debe pensar si quiere ser constructor/a de una sociedad cuyos monumentos son las prisiones y los tribunales o destructor/a y sembrador/a de una tormenta que derrumbe cada cautiverio, liberando pensamientos, emociones, acciones... Por la constante insurrección anarquista...

Cárceles de Koridallos, octubre de 2012
Conspiración de Células del Fuego, primera fase,
y Theofilos Mavropoulos
FAI-FRI

traducido y distribuido por Contrainfo.espiw.net
durante la gira infosolidaria por Europa
(abril/mayo de 2013)

Reflections from the Country of Nothingness

When a door closes behind you, another opens ahead. That is how we felt when the door of the prison opened, closing the door on the era when we were free...

A new world appeared before us. A world narrow and built of concrete, where good day and good night are abolished.

Prison is a shadow apart in the transparent galley of democracy. Here, time is uncountable and days push slowly against each other, melancholically, indifferent, mechanical. Here, the seasons of the year die within a calendar hung on the wall, and nostalgia takes its revenge, disinterring memories, emotions, loved ones, sceneries and thoughts that never materialized into praxis.

But the wolf that exists within us stays awake and hungry. All these days, all these months, all these years we feed it with thoughts, desires, concerns, plans, rage, and it swallows the bars, the barbed wire, and the locks to run free again some unknown day.

Until then, in prison, the wolves of negation move alone among the multitude of shadows around them. Because the majority of prisoners are miserable shadows of people, for whom prison becomes their only homeland.

Those who live outside the walls should keep in mind that prison, beyond walls, bars, numbers, locks and uniforms, is built of flesh and bone. It is a living beast that exists within the prisoners themselves. It speaks their tongue, copies their gestures, loves their lies and, at night, locks them up. But it wears no uniform, carries no keys or batons, because the prisoners are their own prison-guards.

Here, then, in the country of nothingness, false idols are torn down and myths

disappear, leaving behind a humble and cowardly truth.

Before crossing the threshold of prison, we had been seduced by the magnetism of the social margin and the lawbreaking sociology of its image. We had fed ourselves the musty old myths describing the world of prison as that mysterious place wherein the inhabitants may be the vanguard of anarchist insurrection. Especially in Greece, this damned myth of the 'revolutionality' of prisoners is very popular.

There exists an entire anarchist subculture that produces and sells to itself an embellished and idealized tale that speaks of the dignity of prisoners, of their honor code, of their unsubmissive combativeness, of their insubordination. A romanticized fiction concerning alleged combative prisoners cut and pasted to the measure of the anarchist imaginary.

However, all of this anarchist subculture that sanctifies prisoners and projects them the new revolutionary subject has been fed and sustained primarily by people who never had the bad luck to relate with the circles of prison inmates and confirm their passive rottenness. For this reason, this imaginary product is sold with smart quotes and vague words centered on the fiction of the 'instinct of rebellion' in prisoners. This is how stories about prison and its society are shaped and forged to line up with the 'ethical' beliefs of the traditional anarchist space.

For example, the repulsive mentality of prisoner is often hidden behind the beautiful fires of prison riots. What is often missing in the eclectic historiography of 'prison struggles' is that even during riots the majority of prisoners, instead of searching for a way to flee, seek only to sack the prison pharmacy and get high on psychotropic drugs. Meanwhile, there is no shortage of 'grudge matches' over heroin and economic debts. In parallel, the society of prisoners is based on the same idols as the society of the legally 'free': hierarchy, racism, snitching, religiosity, hypocrisy, servitude... It is a mirror held to society on a smaller scale. Thus, everything here on the inside is compressed. Here, nothing and nobody is hidden. Snitches circulate without

any difficulty, prisoners humiliate themselves to gain the favor of the powerful, friendship and dignity are easily sold for a dose of heroin, violence against co-prisoners becomes a sign of Power, and lies and cowardice triumph in the supposedly 'hard' world of prison, while the will to live is postponed indefinitely.

This is the immutable reality of the Greek prisons. There is no space for pity, nor for solidarity. We don't feel pity for those who have sold their skins and turned pathetic, nor do we show solidarity with those who passively accept their captivity and chains.

Unfortunately, several anarchists suffer from an ideological rigidity and believe in the metaphysical 'revolutionality' of prisoners. Perhaps it is one way of theirs to respond to the extreme workerism of the communists, placing the prisoners and the lumpen proletariat as the revolutionary subject on top of the podium... But metaphysics has nothing to do with anarchists of praxis. We never liked those 'sacred prayers' that await the awakening of the 'others.'

One of the greatest forms of violence against individual liberty is this dogmatic certainty of class subjects. By seeking to ally ourselves with other social sectors it is as if we recognize the social identities that Power itself distributes. Every presumed social class, from the migrants to the lumpen proletariat, is recognized as such through their cataloguing in the authoritarian reality.

If we wish to deny every social class, we must abolish the ideological platitudes of social alliances, reject the mass social structure, and locate the individual and our own unique selves at the center of our rebellion. We are what our choices make us. Thus, we detest all sentences that begin with the orthodox certainty of mass social identity: 'We the prisoners...', 'We the proletarians...'

Prisoners are the pariahs of society. They are at the margin of society. But not at a margin that wishes to attack the system's center; rather a margin that desires, envies and feels jealousy toward the world's center and its dominant values. Quick and easy

wealth and the religion of money are still the values of the society of prisoners.

In few words, prisoners have not negated the dominant society. Quite to the contrary, that society does not accept them. It is one thing to be a negator, and another thing to not be accepted. One thing is the combative margin of anarchist illegality and offensive, and another thing is the passive margin of the lumpen proletariat and of self-pity. We, as anarchists of praxis, opt for self-exile from the dominant civilization, and choose to fight against it, while the majority of the 'criminal offenders' are exiled without having denied the dominant existent for themselves. But, instead of turning the rage of their exile to attack, they express it as a complex or syndrome of self-destruction...

So, we believe that the lumpen proletariat is digging its own grave. They are a multitude that has been unable to overcome the ethical and social contempt that they have been dealt and, as a response, reproduce it internally, turning it like a knife against themselves, through the use of drugs, self-injuries in prison, religious faith, and self-pity. Thus, they incarnate the common idea of 'criminality' that was constructed by the bourgeoisie, becoming its 'valiant' representative, as drug addicts, pickpockets and 'villains'.

The majority of prisoners consists of a hodgepodge of instincts with no consciousness. For this reason, they are the worst of all possible allies. They are a riffraff that is quickly bought and that destroys itself even faster through addiction to narcotics. Prison inmates are the residue of this specific society. They are not the negation of society, but one of its rote products.

The only diversion that survives in the mire of prison is carried out by some minimal minorities, individuals who refuse to become the expected statistics. In the past, these minorities created rebellious situations inside the prisons of the Spanish State (e.g. the 'Coordinator of Spanish Prisoners in Struggle', COPEL), inside the prisons of Italy (e.g. the 'Proletarian Armed Cells', NAP), and elsewhere.

The rage and pain of these prisoners was converted into the gasoline of vengeance and of an ingrained consciousness. Their hatred for the system became the praxis of their own existence at war with the tyranny of prison-guards and prisons of those times, through escapes, armed attacks and explosions (in the case of the NAP), as well as a radical awareness. These are the brilliant exceptions that prove the sad rule of passivity among the prisoners.

In closing this text, we know that it will generate many objections and disagreements, which will merely reflect every frozen ideology that refuses to watch as its myths tumble down. A blurry esteem has existed for years among anarchist circles in Greece that have been seduced by the idea of political sympathy towards the prisoners. Even we thought that among the circles of delinquents we would be able to see the first instincts of insubordination and insurrection. Unfortunately, myths are prettier than the truth, and surely those who have interacted with circles of 'criminal offenders' understand what we are saying.

But what is of value for an anarchist of praxis is to demolish the myths and move on, with the controversy forever in his/her thoughts and actions. Everyone should try out their own experiences and arm their own desires. The only certain thing is that prison is a damned place where society stores all that scares it and all that it doesn't want to see. Prison is a contemporary picture of Dorian Gray, just as ugly as the truths of the dominant civilization. Nothing beautiful survives in here, beyond one single thought: that of escape and the demolition of every prison.

Only on the ruins of prison society will the black rose of negation flower.

Thus, we are sure of one thing. Among the prisoners we have found behaviors and attitudes that are hostile to our values. We have met many persons who are an ocean apart from us in perceptions and dignity. There are also more than a few prison inmates to whom we would show no amount of mercy for all the shit they've done. Even so, there is not one person — not even our worst enemy — who justifies the existence

of prisons. We despise the pseudo-courtesies of humanitarianism. Prison is an enduring torture, a psycho-machine that feeds on memories, emotions, flesh and bones. And to those who hasten to ask 'what will we do with the rapists, the pimps, and all that type of trash...?', the answer is simple. The question is not if these scumbags 'deserve' to be in prison, but rather if we ourselves can ever accept the existence of prisons. What's more, there is always the wonderful violence of the right to take the law into our own hands. Thus, everyone should think about whether they want to be part of the construction of a society whose monuments are prisons and courts, or a destroyer sowing the whirlwind that will tear down every institution of captivity, freeing thoughts, emotions, actions... For the constant anarchist insurrection...

Koridallos prisons, October 2012
Conspiracy of Cells of Fire, first phase,
Theofilos Mavropoulos
FAI-FRI

*translated and distributed by
Contrainfo.espiv.net during solidarity tour
in Europe (April-May 2013)*

